

ZASTUPNICI

JOŠKO KONTIĆ
DRAŽEN BUDIŠA
ĐURĐA ADLEŠIĆ
MARKO BARIČEVIĆ
DORICA NIKOLIĆ
IVAN ŠKARIĆ
VLADIMIR ŠEKS
ŽELIMIR JANJIĆ
ŽELJKO GLAVAN
JADRANKA K. ŠKRLJ
JADRANKO MIJALIĆ
MARIO KOVAČ
ANTO ĐAPIĆ
ANTE GRABOVAC
TONČI TADIĆ
ZDRAVKA BUŠIĆ
MILAN KOVAČ
LJUBO ČESIĆ ROJS
ZDENKA B. PETRIČEVIĆ
ŽELJKO DRAGOVIĆ
KARMELA CAPARIN
VELIMIR PLEŠA
DAMIR KAJIN
JOSIP SESAR
MIROSLAV ROŽIĆ
KRUNOSLAV KORDIĆ
JURAJ NJAVRO

IVAN PENIĆ
ANTE BELJO
MARINA M. DROPULIĆ
DUBRAVKA ŠUICA
NIKICA VALENTIĆ
KRUNOSLAV GAŠPARIĆ
LUKA BEBIĆ
DRAGO KRPINA
BRANIMIR GLAVAŠ
IVICA BUCONJIĆ
IVAN JARNJAK
JURE RADIĆ
JADRANKA KOSOR
MARIJA BAJT
BOŽIDAR KALMETA
IVO LONČAR
LJERKA M. HODAK
ĐURO NJAVRO
VESNA Š. OŽBOLT
IVICA KOSTOVIĆ
VLADO JUKIĆ
IVICA TAFRA
IVAN ŠUKER
IVIĆ PAŠALIĆ
HRVOJE VOJVODA
VLATKO PAVLETIĆ
NEVIO ŠETIĆ
ANTO KOVAČEVIĆ

Zagreb, 15. svibnja 2003.

PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

Sukladno članku 85. Ustava Republike Hrvatske i članku 190. Poslovnika Hrvatskoga sabora, podnosimo

INTERPELACIJU

o radu Vlade Republike Hrvatske po pitanju:

«Postupci Vlade RH u slučaju generala Ante Gotovine»

Za svoje predstavnike, koji će sudjelovati u radu Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, određujemo zastupnike: Joška Kontića, Vladimira Šeksa, Antu Đapića, Vesnu Škare Ožbolt i Ivića Pašalića.

OBRAZLOŽENJE:

Smatramo da je potrebno otvoriti predmetnu raspravu jer je Vlada nizom svojih odluka i stavova u svezi s navedenim pitanjem odstupila od Ustava RH, Ustavnog zakona o suradnji RH s Međunarodnim kaznenim sudom i općih stajališta Hrvatskoga sabora izraženih u Deklaraciji o suradnji s Međunarodnim kaznenim sudom u Den Haagu.

Samo nekoliko dana nakon što je javnost saznala za optužnicu protiv generala Bobetka, 20. rujna 2002. godine, predsjednik Vlade RH Ivica Račan izjavio je: «Vladu nije briga hoće li netko vraćanje optužnice protumačiti kao žestoki odgovor.» Već sutradan na naslovnici *Jutarnjeg lista* osvanula je poruka potpredsjednika Vlade Gorana Granića: «Odbijamo sadržaj optužnice protiv Bobetka jer je neustavan. Idemo u spor protiv Haaga!» Tri dana kasnije Ivica Račan obećao je predstavnicima braniteljskih udruga da «neće izručiti generala Bobetka», ističući kako «imamo razloga zaoštriti borbu da bi se respektirala činjenica da je Domovinski rat bio opravdan». Najavivši da će s ciljem zaštite generala Bobetka ući u pravni spor sa Tužiteljstvom Haaškoga suda, Račan je dobio potporu svih stranaka u Hrvatskom saboru. Uskoro je Vlada RH zatražila mišljenje Ustavnog suda te podnijela dvije žalbe Žalbenom vijeću Haaškoga suda. No nakon toga Račan i Granić su počeli postupno mijenjati taktiku pa se *potpora nedužnome* koja se očitovala u proglašavanju optužnice neustavnom i osporavanju njenog sadržaja, pretvorila u *potporu bolesnome* koja se svela na isticanje Generalovog zdravstvenog stanja kao isključivog razloga neizručenja. Unatoč ovakvom raspletu *slučaj Bobetko* pokazao je da Hrvatska u suočavanju s optužnicama koje se umjesto na dokazima temelje na neprihvatljivim političkim kvalifikacijama, ima na raspolaganju pravne instrumente kojima se može suprotstaviti pokušajima reinterpretaacije povijesnih zbivanja i kriminalizaciji Domovinskog rata. Stoga, unatoč činjenici da je Vlada pokrenuvši postupak odlučivanja o izručenju generala Bobetka prije očitovanja Haaškog suda o interlokutornoj žalbi zapravo odustala od žalbe i pravnoga spora sa Tužiteljstvom, *slučaj Bobetko* otvara pitanje – Zašto Vlada RH iste pravne instrumente nije niti pokušala koristiti u *slučaju Gotovina - Ademi*?

Optužnicu protiv generala Gotovine haaški sudac Fourad Rijad potpisao je i zajedno s nalogom za uhićenje poslao u Zagreb 8. lipnja 2001. godine. Stoga se sa velikom sigurnošću može pretpostaviti da su Goran Granić i Ivica Račan vidjeli optužnicu najkasnije 10. lipnja 2001. godine. No predsjednik i potpredsjednik Vlade to su tajili gotovo mjesec dana. Na taj način prekršili su članak 29. Ustava RH u kojem se navodi da svaki osumnjičenik, okrivljenik ili optuženik ima pravo «da u najkraćem roku bude obaviješten potanko i na jeziku koji razumije o naravi i razlozima optužbe koja se diže protiv njega i o dokazima koji ga terete». Svojim skrivanjem optužnica Račan i Granić uskratili su citirano ustavno pravo generalima Gotovini i Ademiju.

U vremenu skrivanja optužnica protekao je i petnaestodnevni rok od dana zaprimanja optužnice u kojemu je Vlada temeljem Pravila 108. bis haaškog Pravilnika o postupku i dokazima mogla zatražiti njeno preispitivanje, što je pokušala iskoristiti u *slučaju Bobetko*.

Na pitanje zašto Vlada RH u *slučaju Gotovina - Ademi* nije pokušala oboriti optužnice istim pravnim sredstvima kao u *slučaju Bobetko*, Goran Granić je odgovorio: «Vlada nije mogla isto postupiti u slučaju generala Ante Gotovine i Rahima Ademija jer tada Haag nije optužio akciju *Oluja*.» Ovakva tvrdnja je ponajprije apsurdna jer kao što je poznato optužnica protiv generala Ademija nema nikakve veze sa akcijom *Oluja* nego je kao i optužnica protiv generala Bobetka podignuta u svezi s akcijom *Medački džep*. Neutemeljenost Granićeve teze

dotatno potvrđuje sadržaj pisma koje je 18. lipnja 2001. godine Ivica Račan uputio Carli del Ponte. Citiramo samo najbitniji dio: «Optužnica barata s postavkom da je Gotovina zajedno s drugima, uključujući i tadašnjeg predsjednika Republike planirao, poticao ili na drugi način počinio kazneno djelo progona, prisilne deportacije i raseljavanja srpskog stanovništva iz Republike Hrvatske i to dijelom kroz provedbu oslobodilačke akcije *Oluja*. Može se steći dojam kako je ovakvim navodima optužnica usmjerena upravo na kriminalizaciju ove akcije i posredno na poricanje njene legitimnosti. Potvrda ovakvog dojma je i navod iz optužnice da je *kumulativni učinak ovih protupravnih radnji (ubojstva, pljačkanja javne ili privatne imovine) bila deportacija i/ili raseljavanje krajinskih Srba širokih razmjera u Bosnu i Hercegovinu i Srbiju. Procjenjuje se da je riječ o 150.000 – 200.000 ljudi*. Ovakav navod nije točan i to iz dva razloga: prvo, jer je notorna činjenica da se srpsko stanovništvo iselilo odmah na početku akcije i to po nalogu svojeg vodstva, prije no što je uopće došlo u kontakt s *hrvatskim snagama* i drugo, jer se brojka od 150-200 tisuća iseljenih krajinskih Srba odnosi na područje cijele tzv. Krajine, a ne na *Sektor Jug* na koji se odnosi optužnica. Optužnica nadalje navodi da su zločine počinile *hrvatske snage* koje definira kao *HV, Hrvatsko ratno zrakoplovstvo, specijalnu policiju i vojnu policiju Republike Hrvatske*. Ovakav navod je neprihvatljiv jer se njime inkriminiraju Oružane snage Republike Hrvatske u cjelini. Tek treba utvrditi da li su i koje zločine počinili pripadnici *hrvatskih snaga*, a koje eventualno druge osobe koje se nikako ne mogu okarakterizirati kao *hrvatske snage*. Svaki počinitelj ratnog zločina ima ime i prezime i njegova krivnja treba biti individualizirana. Na žalost, izraz *hrvatske snage* ostavlja mogućnost za interpretaciju da se radi o nekoj vrsti kolektivne krivnje.»

Definitivan dokaz neutemeljenosti tvrdnje kako se u *slučaju Gotovina – Ademi* nije moglo postupiti kao u *slučaju Bobetko*, predstavlja sadržaj II žalbe koju je Vlada RH uputila Haaškom sudu u *slučaju Bobetko*. U toj Žalbi, koju je u ime RH potpisao upravo potpredsjednik Vlade Goran Granić, Hrvatska traži od Haaga preispitivanje Odluke o potvrđivanju optužnice «utemeljene na tvrdnjama protivnim općepoznatim činjenicama na način kojim se zadire u ustavni i pravni poredak Republike Hrvatske». Svoj zahtjev RH temelji na osporavanju niza točaka optužnice protiv generala Bobetka. No analiza svih triju optužnica ukazuje da osporavane točke, sadržajno posve istovjetne, postoje i u optužnicama protiv generala Gotovine i Ademija. Konkretno sporna točka 10. optužnice protiv generala Bobetka potpuno je identična točki 9. optužnice protiv generala Ademija i točki 10. optužnice protiv generala Gotovine. Isto pravilo vrijedi i za točke 14./11./12. i 19./25./36. (*Bobetko/Ademi/Gotovina*). Čak i u poglavlju Optužbe, koje se u *slučaju Bobetko i slučaju Ademi* odnosi na akciju *Medački džep*, a u *slučaju Gotovina* na akciju *Oluja*, osporavane točke 33./16./16. su strateški identične.

Dakle, kada je riječ o «zadiranju u ustavno pravni poredak Republike Hrvatske» optužnicama koje su «utemeljene na tvrdnjama protivnim općepoznatim činjenicama» nema značajnijih razlika u trima spornim optužnicama.

Jedina razlika može biti u tome što je optužnica protiv generala Gotovine objektivno politički najopasnija za Hrvatsku jer se u njoj uz optuženika kriminaliziraju i Predsjednik Republike tj. vrhovni zapovjednik Oružanih snaga, Oružane snage RH u cjelini i ključna oslobodilačka akcija *Oluja*, dok je u optužnici protiv generala Bobetka (uvažavajući činjenicu da je on bio načelnik Glavnog stožera HV-a) ipak riječ o lokalnoj i manje značajnoj operaciji *Medački džep* s optužbom na račun *samo* nekih dijelova Oružanih snaga.

Također, teško je usporediti težinu neutemeljene optužbe za etničko čišćenje 400 Srba i neutemeljenu optužbu za etničko čišćenje 150.000 do 200.000 Srba, «provedeno u suradnji s predsjednikom Tuđmanom».

Na opasnost optužnice protiv generala Gotovine zorno ukazuje i izjava Save Štrbca, predsjednika srpske udruge *Veritas*, u kojoj ovaj vrlo utjecajni neformalni suradnik Haaškog suda navodi: «Optužnica protiv Ante Gotovine redefiniše istoriju, ili, kako Račan voli da kaže

kriminalizira Domovinski rat. U točki 37. priznata je država Republika Srpska Krajina, više ne kao takozvana, koja je imala svoju vojsku. A u točki 39. potvrđeno je da je u pet napada na Republiku Srpsku Krajinu, teritoriju zaštićenu od Ujedinjenih naroda, Hrvatska kao članica UN-a izvršila pet agresija na UN. To otvara ogromne mogućnosti! Jer, ako se u Haagu dokaže krivica komandanata najznačajnijih hrvatskih vojnih operacija, na čemu mi radimo, onda će ti komandanti zvanično slovit za ratne zločince, a akcije koje su vodili bit će zvanično zločinačke akcije. Rat koji čini zločinačke akcije nije *domovinski* i obrambeni, već zločinački i agresorski. Samim tim država koja je nastala na zločinu ne može nastaviti postojati, već se njeno ustrojstvo mora redefinirati. To je prilika za nas Srbe da se legitimnim i legalnim sredstvima izborimo za pravo državnosti Republike Srpske Krajine.»

Iz svega navedenoga jasno je da su Ivica Račan i Goran Granić u *slučaju Gotovina - Ademi* mogli i morali pokrenuti pravni spor protiv Tužiteljstva Haaškog suda. No umjesto pobijanja optužnice pravnim sredstvima, predsjednik Vlade odlučio je Carli del Ponte uputiti pismo, odnosno posegnuti za instrumentom ograničene političke i ništavne pravne težine.

No nažalost to je bio tek početak postupaka koje su u *slučaju Gotovina* proveli Ivica Račan i Goran Granić. Tako su, kada se saznalo za optužnice, zatražili od ministara u Vladi RH da pokrenu postupak izručenja. Premda nisu imali uvid u sadržaj optužnica, ministri su većinom glasova donijeli takvu odluku (protiv je bio samo Hrvoje Kraljević, dok su Jozo Radoš i Goranko Fižulić bili suzdržani). Dakle, Vlada Republike Hrvatske je *naslijepo* donijela odluku o pokretanju postupka izručenja generala svoje osloboditeljske, pobjedničke vojske. Onima kojima su optužnice bile dostupne - predsjedniku Vlade Račanu i potpredsjedniku Graniću tada nije palo na pamet da temeljem članka 3. Ustavnog zakona o suradnji RH s MKS-om mogu osporiti ili barem problematizirati ustavnost optužnica. Goran Granić i Ivica Račan toga su se *sjetili* četrnaest mjeseci kasnije u *slučaju Bobetko*.

Nekoliko dana nakon sjednice Vlade na kojoj je donesena odluka o pokretanju postupka izručenja, Račan je, s ciljem osnaživanja svoje pozicije, zatražio od Hrvatskog sabora izjašnjenje o povjerenju Vladi RH. Rasprava o povjerenju počela je 13. srpnja 2001. godine, a budući da su optužnice u to vrijeme još imale oznaku tajnosti i nisu bile dostupne javnosti, o njihovom sadržaju zastupnike je *diskretno* izvijestio upravo Ivica Račan. Tom prilikom je, između ostaloga, rekao: «U optužnicama nema riječi o genocidu, nema riječi o agresiji Hrvatske na fantomsku tvorevinu *Krajinu*, nema riječi o etničkom čišćenju.» Koliko je vjerno i istinito predsjednik Vlade tom prilikom zastupnicima interpretirao sadržaj optužnica, najbolje govori slijedeći citat iz optužnice protiv generala Gotovine: «Između 5. kolovoza 1995. i 15. studenog 1995., hrvatske snage (u ovoj optužnici pojam *hrvatske snage* obuhvaća HV, HRZ, specijalnu policiju i vojnu policiju RH – tumačenje iz točke 4. optužnice) su počinile brojna djela ubojstva, paleža, pljačke, šikaniranja, terora i fizičke prijetnje osobama i imovini. Tim djelima, hrvatske snage su zastrašivale krajinske Srbe i natjerale ih da ostave svoja sela, zaseoke i kuće. Ante Gotovina je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje deportacije i prisilnog raseljavanja srpskog stanovništva Krajine. Činjenje tih zločina nastavljeno je u širokim razmjerima još barem tri mjeseca nakon što su hrvatske vlasti osigurale to područje, a zločini su uključivali protupravno lišavanje života krajinskih Srba koji nisu pobjegli; spaljivanje i uništavanje srpskih sela i imovine, uključujući kuće, gospodarske zgrade, staje i stoku, te pljačku njihove imovine. Kumulativni učinak tih radnji hrvatskih snaga bilo je raseljavanje krajinskih Srba širokih razmjera u Bosnu i Hercegovinu i Srbiju. Procjenjuje se da je riječ o 150.000 do 200.000 ljudi.»

U istom obraćanju saborskim zastupnicima Ivica Račan je naglasio: «Kako ne bi bio nesporazuma, želim naglasiti, da suradnja Vlade sa Haaškim sudom ne znači da Vlada podržava optužnice. Suprotno tome u samom sudskom procesu Vlada će učiniti sve što je u

njezinoj moći, da pomogne u obrani osumnjičenika, od mogućih optužbi koje ne možemo prihvatiti.» Ni ovo obećanje, barem kada je riječ o generalu Gotovini, Ivica Račan nije ispunio.

Spomenuto obećanje prekršeno je već 6. rujna 2001. kada je Vlada odbila odvjetničkom timu generala Gotovine dostaviti dokumente i dokazne materijale koje je dala Tužiteljstvu. Kao obrazloženje takvog postupka navedeno je da je pravo odvjetničkog tima na zatražene dokumente vezano isključivo uz postupak pred MKS-om. Tumačenje Vlade kako taj postupak može početi tek pojavljivanjem generala Gotovine pred Tribunalom, njegovi odvjetnici ocijenili su kao pravno neutemeljeno, pa su 13. rujna 2001. godine u ime generala Ante Gotovine podnijeli tužbu protiv RH, Vlade RH i Ureda za suradnju s MKS-om.

Odvjetnički tim general Ante Gotovine svoju je tužbu, kojom je zatražena dostava spornih dokumenata, temeljio na slijedećim ustavnim i zakonskim odredbama:

- Ustavnom načelu jednakosti pred sudovima i drugim državnim tijelima iz članka 26. Ustava RH,
- ustavnom načelu zakonitosti postupka iz članka 29. Ustava RH,
- zakonskoj provedbi prava na obranu iz članka 14. Zakona o odvjetništvu i
- Deklaraciji o suradnji s Međunarodnim kaznenim sudom u Den Haagu.

Nadalje odvjetnički tim očitovao se i na navode tuženika u odgovoru na tužbu te je ukazano na činjenicu da Vlada RH pogrešno smatra da obrana optuženika počinje tek na MKS-u, dok postupak koji se, sukladno Ustavnom zakonu o suradnji RH s MKS-om, vodi pred domaćim pravosuđem ne smatra obranom za koju bi bilo potrebno izvršiti uvid u dokumentaciju. Takvo pojednostavljenje, naveli su odvjetnici generala Ante Gotovine, stavlja izvan snage odredbe iz članaka 3., 17., 18., 19., 20., 21., 22., 23. i 24. Ustavnog zakona o suradnji RH s MKS-om.

Deset mjeseci nakon podizanja tužbe, 17. lipnja 2002. Općinski sud u Zagrebu usvojio je tužbeni zahtjev odvjetničkog tima generala Ante Gotovine kojim se od Vlade RH traži predaja dokumentacije potrebne za pripremanje obrane u postupku izručenja na Županijskom sudu u Gradu Zagrebu i eventualnog postupka pred MKS-om u Haagu.

Prije donošenja presude Ivica Račan je u više navrata izjavio kako će Vlada u *slučaju Gotovina* postupiti po nalogu suda. No postupio je drugačije. Nije dostavio zatražene dokumente. Vlada se žalila nadležnom Županijskom sudu.

Zagrebački Županijski sud je Rješenjem od 22. listopada 2002. godine vratio predmet na odlučivanje Općinskom sudu u Zagrebu uz napomenu da postupak mora biti hitan i određen. Unatoč tome Općinski sud do danas nije zakazao ni jedno ročište.

Nakon svih spomenutih peripetija kojima se nažalost ne vidi kraj, nameće se pitanje – Zašto Vlada RH, odnosno Ivica Račan i Goran Granić, tako uporno odbijaju dati spornu dokumentaciju odvjetničkom timu generala Gotovine?

Njihova početna argumentacija da spomenuti odvjetnički tim nema legalitet pred Haaškim sudom je dodatno uzdrmana činjenicom da je nedavno sam Haaški sud priznao legalitet odvjetničkog tima generala Gotovine. Naime, kako se navodi u priopćenju Luke Mišetića, odvjetnika iz tima generala Gotovine, «Predsjednik MKS-a Claude Jorda formirao je sudsko vijeće koje će razmotriti Mišetićev zahtjev u vezi provođenja istrage od strane MKS-a zbog provale u ured odvjetnika generala Ante Gotovine u Zagrebu.» Ovo ukazuje na paradoksalnu činjenicu da Haaški sud ima više razumijevanja za prava generala Ante Gotovine nego Vlada RH.

Nadalje Vlada RH u svom podnesku Općinskom sudu u Zagrebu, od 31. svibnja 2002. godine, izrijekom navodi da su dokumenti predani Tužiteljstvu MKS-a, koji se odnose na *slučaj Gotovina* u njenom posjedu i da su zavedeni pod oznakom klasa 8/95-01/15 ur.broj 1080-01-95-01 do 1080-01-95-77 i da su datirani između 1. i 19. rujna 1995. godine. Prema

tome, Vladi RH nisu nepoznati traženi dokumenti koji su predmet tužbenog zahtjeva i ona ih bez ikakvih poteškoća može individualizirati od druge dokumentacije dostavljene MKS-u.

Premda Vlada RH i u ostalim *haaškim* slučajevima postupa selektivno i ne izlazi u susret svim zahtjevima osumnjičenika i optuženika, činjenica je da je samo odvjetničkom timu generala Gotovine potpuno uskraćen pristup zatraženoj dokumentaciji. Stoga se nameće pitanje – Zbog čega Vlada RH opstruira obranu generala Ante Gotovine?

Odgovor koji je na ovo pitanje nedavno ponudio Goran Granić u TV emisiji *Opasne veze*, kako Vlada odbija dostaviti zatraženu dokumentaciju odvjetničkom timu generala Gotovine «jer je general Gotovina bjegunac» nema apsolutno nikakav pravni temelj. Na to ukazuje i činjenica da je Vlada već u jednom slučaju udovoljila zahtjevu obrane za dostavom dokumentacije i prije nego što se optuženik pojavio pred Vijećem MKS-a. U kontekstu ovakve Granićeve izjave treba pripomenuti i to da pravo na potrebnu dokumentaciju nikada nije uskraćeno čak ni odvjetnicima brojnih optuženika kojima se u odsutnosti sudilo zbog agresije na Hrvatsku. Stoga se moramo zapitati - Zašto danas u Hrvatskoj npr. Mile Martić ima bolji pravni tretman od generala Ante Gotovine?

Vlada RH odnosno njena prva dva čovjeka Ivica Račan i Goran Granić očito imaju vrlo snažne razloge zbog kojih uporno odbijaju dostaviti zatraženu dokumentaciju odvjetničkom timu Ante Gotovine. To potvrđuje i činjenica da Ivica Račan nije konkretno odgovorio na zastupničko pitanje Joška Kontića od 3. siječnja 2003. g. – *Koje je dokumente, kada i po kojim predmetima istrage, Vlada Republike Hrvatske dostavila Tužiteljstvu Međunarodnog kaznenog suda u Haagu?* Čak ni nakon dopunskog pitanja u kojemu je ponovio svoj zahtjev i zatražio pojedinačnu specifikaciju dokumenata Kontić nije dobio odgovor. Što je to u tom zastupničkom pitanju bilo tako *opasno* za Ivicu Račana i Goran Granića? Odgovor je moguće potražiti u naglascima iz posljednjih priopćenja odvjetničkog tima generala Gotovine.

«Već više od 19 mjeseci, mi odvjetnici generala Ante Gotovine zahtijevamo dostavu dokumenata od hrvatske Vlade za koju vjerujemo da bi bila dovoljna gospođi Carli del Ponte da povuče optužnicu protiv našeg klijenta. Hrvatska Vlada, a posebice Ivica Račan i Goran Granić onemogućili su svaki naš pokušaj dobivanja tih dokumenata. Želimo obavijestiti hrvatsku javnost kako nam je potvrđeno da Račanova Vlada nije predala dokumente gospođi Carli del Ponte koji bi je uvjerali u nevinost generala Gotovine. Upravo suprotno tome, Vlada je sakrila od Carle Del Ponte npr. činjenicu da je samo Vojna policija podigla više od 200 kaznenih prijava u vezi kaznenih djela počinjenih tijekom operacije *Oluja*. Ova je informacija izuzetno bitna za postupak protiv generala Gotovine jer bi svakako opovrgla tvrdnje da Hrvatska vojska nije sankcionirala vojnike za provođenje nezakonitih djela tijekom operacije *Oluja*.» (Iz priopćenja odvjetničkog tima generala Gotovine, 2. ožujka 2003.g.)

«Ova Vlada umjesto da preda dokaze Carli del Ponte koji su oslobađajući za generala Gotovinu – ona ih skriva od Haaške tužiteljice.» (Iz priopćenja odvjetničkog tima generala Gotovine, 5. ožujka 2003.g.)

Ovome svakako treba pridodati i tvrdnje koje je u razgovoru za *Fokus* od 14. ožujka 2003.g.) iznio Ivo Farčić, član odvjetničkog tima generala Gotovine: «Stvar je u tome da mi nemamo *support* materijale – tj. priloge koji idu uz optužnicu, a znamo – na temelju samoga uvida u optužnicu – da postoji jako puno dokumenata koji u optužnici, iz nama nejasnog razloga, nisu uzeti u obzir, ili su namjerno izostavljeni. Primjerice, vidimo da tamo nisu navedeni brojni dokazi na temelju kojih je bjelodano da su protiv počinitelja kaznenih djela u vrijeme i nakon *Oluje* pokretani brojni postupci i oni su osuđeni – sve je to evidentirano u *Bijeloj knjizi* – u kojoj stoji da je tisuće predmeta procesuirano. Rekonstruirajući događaje iz *Oluje* pronašli smo primjerice izjavu da 11. kolovoza 1995. civilna vlast, odnosno policijska tijela, preuzima odgovornost za sigurnost na oslobođenim područjima i ulazi na teren. S tim u vezi u MUP-u RH sigurno postoji čitav niz zapovijedi – vrlo konkretnih – tko što preuzima,

na koji način, za što je odgovoran itd. Preuzimanje terena od desetak tisuća četvornih kilometara je veoma složen posao... *Oluja* kako je Haag prikazuje traje do polovice 11. mjeseca 1995., a što se Gotovine tiče ona za nas prestaje nakon prvih osamdesetak sati same akcije... Mi ne znamo otkud Haagu popisi ljudi koji su ubijeni, a navode se u optužnici protiv generala Gotovine, ali je vjerojatno riječ o podacima *Veritasa* Save Štrpca i sličnih tijela. Ti su podatci nevjerodostojni – jer su brojni živi ljudi na tom popisu navedeni kao ubijeni i tomu slično. Troje takvih žive sada u SR Jugoslaviji, ali ne žele davati izjave za javnost. Dakle, ne mogu govoriti tko u Vladi sprječava dostavu potrebne dokumentacije, ali mogu reći tko je neaktivan – Vlada... U svakom slučaju, Vlada nam je već unatrag dvije godine mogla ustupiti dokumentaciju kojom bismo pokrenuli određene mehanizme postupanja Haaškog suda, možda izazvali preispitivanje optužnice, doveli tu optužnicu do apsurdna i slično. Mi smo u svojem radu ustanovili čitav niz činjenica vezanih za slučaj našeg branjenika, bez *supporta* (priloga) i naloga, dokaza, pojedinih konkretnih podataka koje nam Vlada mora dati putem svojih tijela – mi nemamo mogućnost da tu optužnicu dovedemo u stanje u kojem je bila optužnica protiv, primjerice, Milana Zeca.»

Napominjemo da je *slučaj Zec* najčvršći dokaz neutemeljenosti omiljene teze predsjednika RH Stjepana Mesića «da se optužnica može pobijati samo ako se optuženik pojavi na sudu». Milan Zec je jugoslavenski admiral koji je bio pod optužnicom ICTY-a za granatiranje Dubrovnika. Zbog rada jugoslavenske diplomacije, Carla del Ponte je povukla optužnicu protiv Zeca iako se Zec nikad nije pojavio pred Haaškim sudom!

Očigledno je da odvjetnici generala Gotovine vjeruju u mogućnost da bi Carla del Ponte u slučaju pronalaska *novih dokaza* mogla povući i optužnicu protiv generala Gotovine. Prema njima, preduvjet za iznalaženje tih *novih dokaza* je dostavljanje dokumentacije koju su zatražili još u kolovozu 2001. godine. Mnogi će ovakva razmišljanja Generalovih odvjetnika procijeniti nerealnima, ali njihovu stvarnu utemeljenost moći ćemo provjeriti samo na jedan način – ako odvjetničkom timu osiguramo spornu dokumentaciju.

Obzirom na sve navedeno podnositelji ove Interpelacije predlažu Hrvatskom saboru da po završenoj raspravi o Interpelaciji donese

Z A K L J U Č A K

«Hrvatski sabor obvezuje Vladu RH da u roku od sedam dana odvjetničkom timu generala Ante Gotovine preda dokumentaciju pod oznakom Klasa 8/95-01/15 Ur.broj 1080-01-95-01 do 1080-01-95-77 i ostalu dokumentaciju koju je u vezi sa *slučajem Gotovina* predala Tužiteljstvu MKS-a».